

та отъ гърба си трѣбваше да продаде. И най-послѣ, къмъ края на 1869 год. се освободи съ твърдѣ тѣжки откупи. Азъ макаръ не толкова възрастенъ, бѣхъ въ течение на работата. Всичко това ме интересува-ше не по-малко отъ всѣки другъ, възмушавахъ, се не по-малко отъ всѣки другъ, ето защо Сливенъ бѣше вече тѣсенъ за менъ. Търсихъ по-широкъ просторъ. Отечество, свобода, силно ме вълнуваха, и ето защо въ единъ прѣкрасенъ день бѣхъ въ Браила.

Бѣлѣжки изъ живота ми въ Рума- ния като революционеръ.

Слѣдъ като пристигнахъ въ Браила, намѣрихъ се съ войводитѣ дѣдо Желю и Никола Странджата. Разправихъ имъ за работитѣ по нашенско. Разказахъ имъ за моитѣ убѣждения и въобще, кое ме е тикнало задъ Дунава. Странджата ме настани въ една отъ стаитѣ. Кждѣто живѣяха слугитѣ му. Тамъ трѣбваше да прѣкарамъ зимата, «а на пролѣтъ подъ байрякъ за свобода или смъртъ», ми казваше той. Кръстосвахъ изъ браилскитѣ добръ уредени улици. Тѣ бѣха прави и украсени отъ двѣтѣ страни съ богати здания, такива, каквито за мене бѣха просто чудесни. Азъ неможахъ да имъ се нагледамъ. Стражари и войници, всички спрѣтнато облѣчени. Мечтитѣ за една свободна България залѣтѣха. Чувствувахъ неопишуема радостъ. Пъкъ ето, че и коледнитѣ празници приближаваха. Дойде сѣщо Нова-година Празнувахме Богоявление. Рано сутрината, камбанитѣ канеха благочестивитѣ християни на молитва. Народа се стече. Слѣдъ службата въ църква, християнитѣ, начело съ духовенството, отправиха се къмъ Дунава. Бѣхъ и азъ. Молитвата се почна въ най-голѣмъ блѣсъкъ. Слѣдъ думитѣ «Во Иордане Кръщающися» то-